Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Munch, Andreas.; af A. Munch.
Titel | Title:	Sorg og Trøst : nogle Digte
Udgavebetegnelse | Edition Statement:	4. forøgede Oplag.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Christiania : Feilberg & Landmark, 1856
Fysiske størrelse | Physical extent:	134, [2] s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

53.-383.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 07945 8

+ REX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Sorg og Trøst.

Nogle Digte

af

A. Munch.

Fierde forøgede Oplag.

Christiania.

Forlagt af Feilberg & Landmark.

Trykt hos Werner & Comp.

1856.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Forord.

Idet jeg efter Forlæggernes Anmodning paany har gjennemseet denne lille Bog, hvoraf et fjerde Oplag nu var fundet fornødent, kan jeg ikke lade dette udgaae, uden med det samme offentlig at udtale min veemodige Glæde og Taknemlighed for de Mange, der saavel i Fædrelandet som i Broderrigerne have med saamegen Deeltagelse og Velvillie modtaget dens foregaaende Udgaver. Den store, og for en Digtsamling hos os saare sjældne Udbredelse, som „Sorg og Trøst" i nogle faa Aar har fundet, har ikke blot givet mig et beroligende Svar paa mine mange Betænkeligheder ved dens første Udgave, men ogsaa trøstende lønnet mig for den uforbeholdne Hengivelse af mit indre, dyreste Liv, hvormed jeg her traadte Almeenheden imøde.

Nærværende Udgave er i det Hele uforandret som de forrige, naar undtages et Par Smaadigte, hvormed sidste Afsnit er blevet forøget, tilligemed et længere Digt „Et Billede af Jesu Liv," der vel paa andet Sted for har været trykt, men som dog først her finder sin rette Plads, da det er udsprunget paa samme Tid og af samme Stemning, som Bogens øvrige senere Stykker. Jeg haaber ogsaa det vil bidrage til at give det Hele en fuldere Afslutning.

Og hermed være da denne nye Udgave af „Sorg og Trøst" med fornyet Tillid overgivet i Publicums Hænder.

10 Decbr. 1855.

A. Munch.

Til de Sørgende.

Medvandrere paa samme tunge Gang!
Til Eder vender jeg mig med min Sang.

Ak, tæt I findes, — Eders Kreds er stor:
I Hytten og paa Thronen Sorgen boer.

Jeg veed, den Sørgende har tit Begjær
At see, hvordan en Anden Slaget bær' —

I fælles Skjæbne er en sælsom Trøst —
Derfor jeg fæstet har min Kummers Rest.

Tro ei, det faldt mig let. Saa langt et Rum
Mit Bryst var lukket og min Kval var stum.

Kun langsomt fandt ved Ord min Smerte Luft,
Lidt efter lidt fik min Passionsblomst Duft.

Hvad bittre Timer een for een mig bar
Her i en Krands jeg Eder samlet har. —

Om Hendes Minde og jeg tænkte paa? —
J, som og elske Døde, det forstaae.

Et Sind i Kamp for Eder lægges bart —
Deri vil J see Eders eget klart.

Saa følger mig da nu paa Sorgens Vei
Til Haabets Port — ak, længer vandt jeg ei!

O maatte Han, som tog al Sorg i Favn,
Os hjælpe videre til Trøstens Havn!

Klage og Kamp.

Jeg har ei Taarer. Smerten i mit Indre
Til dobbelt Gloden ikkun sammentrænges,
Mit Bryst snart knuges, snart igjen fast sprænges —
Men ingen Taarestrøm dets Kval vil lindre.

Mit Hjerte dog saa inderligen længes
Og bløder ved det Tabte at erindre,
Men ingen Taarer gjør det Byrden mindre —
Min Harpe! let den da, før du borthænges!

Lad dine Toner mine Taarer være!
Du, som saa tit har lydt for Andres Kummer,
O hjælp mig nu min egen Sorg at bære!

Ak, skjønt jeg frygter at du og forstummer
Ved denne Kval, som vil min Sjæl fortære
Og først kan slukkes i min sidste Slummer.

O min Charlotte! Du min Sjæls Veninde!
Du fine Rose i det unge Grønne,
Du varme Sjæl, Du Hjerte for det Skjønne,
Du freidige, Du ungdomsfagre Kvinde!

Hvi maatte Dødens Engel just udfinde
Dit klare Blik? Er' der ei nok, som stønne
Efter hans Hjælp — hvorfor ei heller lønne
Med Hvilens Fred de Trætte og de Blinde?

Ak, dette Spørgsmaal paa min Læbe bæver
Ved Nat, ved Dag, og bliver undertrykket,
Og kommer atter for min Tro at spotte.

Dit Liv var mit. Og nu, Du er bortrykket,
Hver Tanke, hver afrevet Nerve kræver
At finde Dig igjen, o min Charlotte!

Ø, denne Tombed, denne frygtelige,
Den dybe Taushed her i hendes Stue,
Hvor dode Minder stille paa mig skue
Og hver en Stol har tusind Ting at sige.

Hvor er hun, Hun, hvis Blik var Ungdoms Lue,
Hvis glade Røst var Fuglesangens Lige,
Hun som med sød og kvindelig Formue
Udfyldte dette Hjemmets lille Rige?

Hvor er hun nu? Det hjælper ei, den ode
Gravtaushed svarer mig med haanlig Mine:
Du veed, hun ligger oppe blandt de Døde!

Jeg kan ei troe det. Nei! nu maa hun trine
Ad Døren ind — Nu maa jeg hende møde. —
Ak, — aldrig her — kun Ensomhedens Pine.

At saadan Nødsel dog kan overleves!
At kunne see den Elskte Døden lide,
See hendes dyrebare Hoved glide
Ned i det Dyb, hvorfra ei Noget hæves,

Med Haabet til det sidste Suk at stride,
Og saa, naar Alt er endt, Alt er forgjæves,
Dog kunne gjøre hvad af Livet kræves,
Dog kunne videre ad Banen stride!

O, jeg foragter næsten disse Lemmer,
At jeg kan bruge dem, ja kan dem pleie
Naar Jorden hendes hulde Legem gjemmer.

Ak, jeg forvexler Liv med Død, jeg glemmer
At det er hun som Livet har i Eie,
At det er mig som vandrer Dødens Veie.

Hun var saa reen som Morgenstund i Vaar,
Som Nordens Alpeblomst saa frisk og fin,
Som Skovens Fugl saa let var hendes Trin,
Saa klart var hendes Blik, blødt hendes Haar.

Og denne Kvinde, hun var min, var min —
Hvor er det muligt at jeg ei forgaaer,
Nu, hendes varme Hjerte stille staaer
Og hun er strakt i kolde Jordelin?

Kun som et Gjenfærd jeg tilbage gaaer
Og vogter hendes Minde Aar for Aar —
I fagrest Ungdom gik hun fra mig hen.

Og derfor hendes Billed aldrig faaer
Af Tidens Haand et Aldersmærke, men
I evig Ungdom bliver her igjen.

Hvor er Du? Er det Hele da et Digt,
Og har Du været min, ja har Du levet,
Og har dit skjønne Liv kun foresvævet
Min indre Sands, et Drømmebilled ligt?

Tilgiv mig Elskte, at jeg spørger Sligt.
Min har Du været og min er Du blevet —
Men ak, din Form er fra mit Øie revet
Og tomt er Rummet, som ved Dig var rigt.

Saa maa jeg vel forvirres, naar jeg søger
Den Skikkelse, jeg fremfor Alle saae,
Og finder Savnet kun, som sig foroger.

Jeg kan ei fatte det. Jeg kan ei faae
Svar paa min Tvivl af Mennesker, af Bøger —
Din tomme Plads jeg stedse stirrer paa.

Hvi brænder Smerten vildere i Dag
Her i mit Bryst, end ellers alle Tider?
Hvad gjør, at Ormen mere graadig bider
Dybt i mit Hjerte nu, med hvert dets Slag? —

Ak, jeg bekjender det, jeg dobbelt lider
Fordi jeg saae de Lykkeliges Tag,
Fordi jeg saae en Moders Favnetag,
Saae Hjemmets Liv, hvor let og fuldt det glider.

Og det kom over mig med Bitterhed
Hvi jeg, just jeg et saadant Hjem har mistet,
Hvi Livets Glæde er for mig lagt ned?

Du Salige, som tog min Lykke med
Til Lysets Egn — Du veed hvad jeg har fristet —
Tilgiv mig Du, og bed for mig om Fred!

I Lykkens Tid jeg havde tit en Drøm,
Et Forbud paa hvad siden jeg har prøvet:
Det tyktes mig, at hun blev mig berøvet
Og førtes bort paa Dødens dunkle Strøm.

Naar da jeg vaagnede, af Angst bedøvet,
Og fandt min Elskte smilende og øm
Og livsglad endnu hos mig her i Støvet —
Du, som har elsket, om min Glæde dømt!

Nu er en Drøm min hele Trøst, min Glæde:
Thi hver en Nat hun er hos mig tilstede
Og smiler til mig klar, veemodig øm.

Men vil jeg gribe hendes Klædnings Søm,
Da viger hun — jeg vaagner til min Lede —
O, var mit tunge Dagliv nu en Drøm!

Det driver mig til Smertens høie Klage:
Jeg troer at føle Brystet fuldt af Sange,
Som maatte kunne mildne Smertens Slange
Og vugge Sindet i de bittre Dage.

Men vil jeg Harpen i min Haand saa tage, —
Da slurrer Strengen, Stemmen synker bange,
Jeg mærker, jeg kan ei Grundtonen fange,
Den er for tung, den vil mod Dybet drage.

Og der er Døden nu; der er kun Savnet
Af Alt, hvad jeg paa Jord har elsket, savnet —
Af hende, som gav Liv til mine Sange.

Hvor vil jeg da nu Liv af Død forlange?
Mit Mod er brudt og mine Tvivl saa mange —
Nu, hun er død, hvad Værd har Sangernavnet?

„Det er vel bittert, i Elendigheden
At tænke paa de lykkelige Dage" —
Det bedste, vi har havt, vil da os nage,
Erindringen selv om det tabte Eden.

Og dog er dette Alt, jeg har tilbage
Saalænge jeg skal vandre end herneden,
Og dette Minde bryder altid Freden,
Som Hjertet moisomt vil i Haabet tage.

Thi hvad jeg engang holdt i mine Arme —
Det veed jeg dog, det kan jeg fyldigt savne
Og bære i mit Bryst med Smertens Varme.

Men naar selv denne Skygge skal forsvinde —
O, Herre! over mig Du dig forbarme,
Og vække Troens Liv af Livets Minde!

Hvad vilde jeg i deres Soirée?
Jeg har ei hjemme meer hvor Kvinder smile,
En festlig Kreds har nu kun nye Pile
Med skjærpet Braad at føie til min Vee.

Thi hendes Plads er tom. Mens let de ile
De andre Kvinder, smykke sig og lee —
Hun, som var ung og glad og smuk som de,
Kun hun maa udstrakt nu i Graven hvile.

Hvad vilde jeg, hvad vilde jeg da der?
Naar hun er borte, som for mig var Livet,
Hvi som et Gjenfærd træde Livet nær?

Du dunkle Eensomhed, mit Selskab vær!
Kun i dit stille Skjød er Fred mig givet,
Kun gjennem dig jeg skimter Trøstens Skjær.

Forbi vor fordums Bolig jeg mig sneg
Jaften; der var festligt Lys derinde,
Den muntre Tales Fald jeg hørte rinde
Og Kvindesang, og liflig Strengeleg.

O hvilke Billeder, hvor mangt et Minde
Af svunden Lykke da for mig opsteg!
Kan det da være sandt, at Alt bortveg,
At hende jeg ei der endnu vil finde?

Ei der, ei nogensteds. Et fremmed Hjem
Har nu derinde tændt sin Glædes Flammer,
Og jeg har Intet fælles jo med dem.

Jeg maa forbi — op til mit tomme Kammer.
Du svage Sjæl! din vilde Smerte tæm,
Og lær at være ene med din Jammer.

Hvergang jeg i min Tanke gjennemlider
Med sælsom Lyst den Elskes sidste Dage,
Det er, som vil en Afgrund ned mig drage —
Jeg har en Følelse, som om jeg glider.

Jeg tør ei skue frem og ei tilbage,
Jeg klamrer mig til Fjeldets glatte Sider —
I hver en Revne Haab jeg griber, strider
Til Svimmelhed mig ganske vil betage.

Det er forbi. Mit sidste Hold maa glippe —
Jeg falder, synker stedse, uden Ende —
Og Natten over mig sig lukker graadig.

Fra Livet er jeg skilt, fra Sol, fra hende,
Naaer dog ei Dødens Grund, ei Troens Klippe —
Min Gud, min Gud, vær Du mig Arme naadig!

En langsom Dag er atter overstridt,
Hvor jeg har maattet med min Kummer vaage,
Har flagret lig en træt og vildsom Maage
Blandt Sværmen, som ei veed hvad jeg har lidt.

Kom dunkle Nat! og sænk din Slummer blidt
Paa mine hede, tørre Øienlaage,
Og lad mig skue gjennem Drømmens Taage
Det hulde Syn, du bringer mig saa tidt.

Hun svæver da til mig med Livets Blikke
Den Elskte, som jeg mistet har i Døden,
Og jeg kan Haab af hendes Øie drikke.

O, skulde jeg ei vaagne meer til Nøden!
Du drømmemilde Nat, o væk mig ikke
Før engang hist ved Gjensynsmorgenrøden!

Hun var saa ivrig, hendes Sjæl begjærte
Ny Næring stedse; meer og meer at kjende,
Den hele Skabning med sin Aand omspænde
Var hendes Drift, og aldrig nok hun lærte.

Var det fordi hun aned', at for hende
Var Livet sat saa kort? Slog hendes Hjerte
Saa heftigt kun igjennem Lyst og Smerte
Fordi saa snart det skulde slaae tilende?

O denne Iver, denne varme Higen,
Som fyldte hendes korte Levedage,
Kan ikke være endt — er end i Stigen:

Nu hendes Aand sin rette Flugt kan tage,
Af Isisfløret nu hun løfter Fligen —
Kun her er mørkt, her, hvor jeg staaer tilbage.

Paa hendes vinterlige Gravhøi laae
Idag en Krands af dunkle Epheublade,
Af Hyazint og Crocus med de glade
De fine Blomster, røde, gule, blaae.

I skjønne Værter, hun i Syden saae!
Hun kom ei meer til Eders elskte Stade,
Her maatte hun sit unge Liv jo lade
Hvor Gud engang lod hendes Vugge gaae.

O, er det derfor I til hende naae
Og smykke Graven, hvor hun stille sover,
I Børn af Syden, som hun elskte saa?

Og bringe I en Duft til hende over
Fra Nemis Lunde, Middelhavets Vover? —
Ak, her maa I med hende kun forgaae.

Fjern Hornmusik nu sender mild sin Klang
Og bid til mig, til Sorgens Indelukke.
Det er, som vilde Luften for mig sukke
Med Gjenlyd fjernt fra Skov, fra Sætervang.

O, kunde jeg i Klangen ned mig dukke
Og finde Lise denne ene Gang!
O, blot et Øieblik min Længsels Trang
I disse blode Tonebølger slukke!

Hvor kvæge de mit Bryst! O, der er dog
Paa Jorden ei saa smeltende et Sprog,
Som de ordløse, de halvstumme Toner.

Det er, som de umiddelbart hiddrog
Fra Himmelhjemmets Kyst, og derfra tog
En Hilsen med, som trøster og forsoner!

Jeg foer idag igjennem hine Egne
Om Frognerdalen og ved Bygdøes Strande,
Hvor huldt vort Sommerliv maa for mig stande,
Hvor jeg med hende vandred' allevegne.

Nu tynger Isen paa de friske Vande,
I Vinterdød nu Mark og Enge blegne,
Fra Lunden længst hvert Blad har maattet segne,
Sangfuglen draget er til fjerne Lande.

Saa er det ret. Saa Egnen nu mig huer:
Med hende, Rosen over alle Blommer,
Vel maatte slukkes her Vaarlivets Luer.

Men nei! snart vaagner Egnen jo til Sommer,
Og Løvet grønnes, Fuglen atter kommer —
Kun hende Ingen meer i Lunden stuer.

Jeg søger Trøst nu i de Trøstebreve,
Som Oldtids Vise gav mod Sorg for Døde:
Thi ogsaa dengang maatte Hjerter bløde,
Da Seneca og da Plutarchos skreve.

Hvor skjønt de lærte sin Tids Slægt at leve,
Og klart, med Fasthed, Skjæbnens Slag at møde!
Hvor kjækt, hvor sindrigt de dog Alt opbøde
For Sjælen over Dødens Vee at hæve!

Og dog de stod kun paa den mørke Side:
For dem var Naadens Port end ei opslagen,
Den bedste Trøst de kunde ikke vide.

Og jeg, for hvem Guds Ord er lagt i Dagen,
Som veed, hvad Jesus Christ har maattet lide —
Jeg kan ei standse med min Tvivl, min Klagen!

Alt hvad jeg kjæmper og alt hvad jeg beder,
Der er en Tvivl, som kommer atter, atter,
Et Spørgsmaal, som min Sjæl begjærlig fatter
Skjønt vel den veed, at det til Vanvid leder.

Blev Hun, den Elskte, ført fra disse Steder
Forudbestemt, en udvalgt Himlens Datter,
Eller har Feil, som Intet mær erstatter,
Før Tiden brudt den unge Roses Glæder?

Blev hun, det Dyreste mit Liv har eiet,
Min Ungdoms Brud, blev hun i Farens Dage
Mod alle dunkle Tilstød varligt pleiet?

Der skrevet staaer, at hvert vort Haar er veiet —
Og dog, kan jeg min Næstes Liv ei tage? —
O Herre, hjælp mig Tvivlende og Svage!

Om Kors og Rose før jeg kunde digte,
Jeg troed' have grebet Dobbeltheden
Af Himlens Kald og Livets Kamp herneden,
Og Lyst og Kval var i min Sang forligte.

Nu, da min Rose brat er taget heden,
Vil mine egne Ord mig haanligt svigte —
Her staaer jeg nu med Korset kun i Sigte
Og kan selv under det ei finde Freden.

Et er at synge Trostesang for Andre,
Et Andet selv Passionens Gang at vandre —
Et er at digte, og Et er at leve.

O, kunde jeg min Kummers Byrde hæve
Paa Sangens Vinger, til et Digt forandre!
Men her jeg maa i Støvet kraftløs bæve.

Han kjender mig! — Charlotte, ja, din Søn —
Den, som jeg eier af de dyre Tvende,
For hvem Du maatte lide Døds-Elende —
Han kommer sig, o er det ved din Bøn?

Han er saa sød, han er saa barnlig skjøn!
O, for hans Smil, hans klare Blik at kjende
Jeg synes at Du maatte hid Dig vende
Selv fra din Salighed, en Nat, i Løn.

Jeg seer Dig ei, og dog mit Hjerte bæver
Som følte det, at Du om Vuggen svæver
Forklaret, med den Anden i din Favn.

Ham kjender Du — han er hos Dig i Havn! —
Lad mig da denne, mens i Strid jeg lever,
Saa har vi delt vor Trøst og delt vort Savn!

Hun har knapt favnet ham. Ak, hendes Læbe
Har sagte kysset dog hans Haand, den lille —
Hun saae paa ham, saa inderligt, saa stille
Som vilde hun hans Træk til Sjælen klæbe.

Da maatte hun herfra. O Gud, at skille
En Moder fra sit første Barn, at dræbe
Naturens Hjerter, som tilsammen stræbe,
Naturens Gud, hvor kan Du dette ville?

Hvad er der i hint ubekjendte Rige
Som Barnets Smil for Moderen erstatter? —
Vil hun ei længes mod de tabte Glæder?

Tilgiv mig, Gud, dit Raad jeg ikke fatter.
Ei her endnu — her er jeg Ormens Lige,
Jeg krymper mig for Foden, som mig træder.

Der er ei Dyr i Skov, ei vildest Navn,
Som ikke kjærligt kan sin Unge gjemme —
Og hun, den Ommeste paa Jord var hjemme,
Hun maa ei tage nu sin Søn i Favn!

Og han skal vore op og aldrig nemme
Naturens første Lyd, en Moders Navn!
Han skal kun kjende hendes Sted af Savn
Og aldrig høre hendes søde Stemme.

Kun jeg kan sidde ved hans Vugge ene
Og slutte ham til smertefulde Bryst,
Og værge ham paa Livets vilde Scene.

Min Hustru! naar Gud engang vil forlene
Mig fri at sprede Vingen mod din Kyst,
Jeg bringer Dig hans Smil, hans Barndoms Lyst.

For hendes Buste holdt jeg ham idag;
Han smilte til den sødt, den stakkels Lille,
Og strakte sine Arme ud, som vilde
Han kræve nu en Moders Favnetag.

O, maatte da ei selv den marmorstille,
Den hvide Kind vel faae en Rødme svag?
Og denne lukte Mund et Livsens Drag
Fra Moderkjærlighedens Underkilde? —

Ak, Billedet blev stivt og blegt som før.
Selv Barnets Ufyldshaand kan ikke mægte
Fra Moders Blik at løfte Dødens Slør.

Men dette Billed er ei heller ægte —
Det jeg i Hjertet bær, som aldrig døer,
Jeg giver ham — det vil ei Gud mig nægte.

De Bøger! altid disse tause Bøger
Ved Morgen, Aften er mit Selskab kun, —
Men intet Ord fra Livets varme Mund,
Ak, ei et kjærligt Ord, hvor end jeg søger.

O, dette just min Eensomhed forøger,
At jeg paa Livsord var saa rig: Thi Hun
For kjærlig fyldte ud mig hver en Stund —
Nu har jeg ikkun Bøger, atter Bøger.

Dog, jeg vil ikke uretfærdig klage:
Een Livets Stemme, spæd, uskyldig, sød,
Skjønt endnu uden Ord, har jeg tilbage.

Og det er hans, den Lille, Liv af Død.
Hans Lallen nu udfylder mine Dage
Langt meer end Alt hvad Bøger end mig bød.

Den lukkede Natur.

Ak hvilken Sommerdag! Hvor varm, og hvor kjærlig
Den favned' denne Dal, som brudesmykket laae —
Hvor aanded' Luften let, hvor dufted' Engen herlig,
Og Fjorden var som Himlen saa skinnende blaa.

De dunkle Graner suste, de lyse Birker hvisked'
For mig saa mangen gammel, vemodig kjendt Sang,
Og hver en Blomsterduft mig et Minde opfrisked'
Og Bækken gik sin vante, fortrolige Gang.

Ak, nu har den Intet, slet Intet mig at sige,
Den hele Guds Natur er lukket til for mig:
Thi lukket er det Øie, hvori jeg saae dens Rige,
Og Jorden er med hende mig bleven et Liig.

27de September.

O, hendes Fødselsdag! Hun var saa ung,
Saa glad i Livet, maatte bort fra Alt!
Kun Foraarsdage havde hun end talt —
Og maatte bort — O Gud, din Haand er tung.

O, hendes Fødselsdag, som var saa glad —
Hvor er den tom og mørk! Men det er Høst,
Om Graven hvirvler alt det gule Blad —
Saa kommer Vinteren med Dødens Trøst.

Nytaarsdag 1851.

Idag har jeg og aflagt mit Nytaarsbesøg:
Men ikke til de Levendes Bolig.
Min Vei nu fører langt fra deres Haab og Spog
Didhen, hvor Dødens Folk slumrer rolig.

Min unge Viv, min Elskte, jeg her søge maa
Dybt under Jord og snedækte Grave!
Saa svært det falder endnu at troe ret derpaa —
Hun her, den friske Blomst fra Vaarens Have!

Og dog, jeg har jo selv maattet see, maattet see
Hendes Hoved sig i Døden at bøie,
Og hjemme er der Tomhed og bittreste Vee —
Her ligger hun blandt disse hvide Høie.

Hvor er her saa stille! Hvor Sneen breder blødt
Sit Klæde over Høien, hvor hun sover!
O, her er og mit Sted nu. Hvor var det dog sødt
At hvile her! — O var min Strid alt over! —

Men jeg maa tilbage til de Levendes Stad,
Skjønt ikke deres Færd meer jeg deler —
Min Livsblomst er knækket, min Krone splittet ad,
Min Sjæl mellem Gravene dvæler.

Vuggesang.

Sov min Søn, o slumre sødt!
Endnu gaaer din Vugge blødt,
Ak, skjønt Hun, Dig Livet gav,
Ligger i den kolde Grav,

Kan ei vaage ved din Blund,
Kysser ei din Rosenmund,
Fanger ei dit første Smiil —
Fik ved Dig kun Dødens Piil.

Sov min Søn, dog blidelig —
Fader sidder end hos Dig,
Vugger Dig med uvant Fod,
Skjærmer Dig med Liv og Blod.

Eensomt er det om ham nu,
Livet ham en Kval og Gru —
Sorgens hele tunge Last
Bærer han for Dig dog fast.

Aldrig skal din Morgenlyst
Mørknes af hans tunge Dyst, —
Aldrig skal dit glade Blik
See hans bittre Taaredrik.

Sov, min Glut, en Slummer sød!
Trives vel, Du Liv af Død!
Fader har jo ene Dig —
Ak, saa er han endnu rig,

Føler end din Moder nær
I dit milde Uskyldskjær. —
Er det hende, som Du seer
Naar Du smiler i Søvne leer?

Fader selv kan Intet see,
Intet uden Dødens Vee —
Kun din spæde Haand igjen
Hjælper ham udover den.

Sov min Søn, o slumre sødt!
Endnu gaaer din Vugge blødt,
Ak, skjønt Hun, Dig Livet gav,
Ligger i den kolde Grav.

Farvel til de Lykkelige.

I solomstraalte, glæderige Livets Børn!
Som Arm i Arm og Blik mod Blik end vandre froe
Hen over Lykkens blomsterstrøde, brede Vei
Med lette Fjed, med Lokker rosenkrandsede —
Jeg, som og nylig vandred' glad i Eders Kreds
Med Hende, som jeg elskede, som var mit Liv,
Jeg Eder mit Farvel for stedse sige maa! —
Thi Hun, thi Hun er ikke meer paa Jorden nu.
Ak, derfor vorder lukket nu min Sands, mit Blik
For Eders Smil, for Eders Lyst, for Eders Haab,
Og Eders Blomster dufte ikke meer for mig.
Jeg veed det vel, I bie heller ei paa mig —
Thi Livets Tog gaaer syngende, ustandset frem,
Og om der falder Nogen fra, det mærkes ei —
Den tomme Plads i Rækken fyldes altid ny.
Saa drager bort, I glade Livets Børn, — Farvel! —

Modtag mig nu, Du Sorgens dunkle Skare! Du,
Som Een for Een, med bøiet Hoved, trætte Fod
Ad trange Sti gaaer Kummers tunge Pilgrimsgang
Til sidste Maal, til Trosten, som bag Graven boer.
Dig, dunkle Skare, hører jeg for Livet til,
Og deler med dig Nattebanens ene Haab:
At næste Skridt det sidste gjerne være kan.

Barnets Blik.

Hvi seer Du paa mig med de Øine saa blaa
Saa underligt, vemodigt, Du Lille?
Det er ret som kunde Du min Kummer forstaae,
Som efter Moder spørge Du vilde.

Ak ja, de andre Smaa har en Moder vel hver,
Og kunne sødt ved Moderbrystet hvile, —
Kun Du skal aldrig vide hvad Modernavn er,
Skal aldrig see Naturen sødest smile.

Og Du, som kunde eiet en Moder som Hun,
Min yndige, min ungdomsvarme Kvinde! —
For Dig at give Liv, hun sank i Dødens Blund,
Og nu er hendes Sted ei at finde.

Kun jeg sidder hos Dig i hendes øde Hjem
Og vogter Dig med uvante Hænder,
Og prøver paa at lokke dit Barnesmil frem —
Mens Sorgen i mit Indre dybt brænder.

Ak, her er ingen Hygge — saa haardt er mit Bryst,
Saa lidet har min Arme af Varme!
Hvor jeg skal kunne give Dig Barndommens Lyst —
Det veed jeg ei — Gud vil sig forbarme.

Thi hos mig maa Du blive. Min Ømhed er jo
En Faders og en Moders tillige:
I Verden har vi kun hinanden, vi To —
Du søde lille Dreng, Du mit Rige!

Ved min Faders Grav.

Christianſand 1851.

Hil Dig her og Fred, min Fader kjære —
See, din Søn er kommen hid tilbage —
Hid, hvor alle Ting mig Vidner bære
Om dit Hjem, om mine Barndoms Dage.

Borte har jeg været længe, længe,
Prøvet Livets Lyst og Livets Møie,
Siden her Du opdrog dine Drenge,
Siden her Du lukkede dit Øie.

Under Fyrretræet paa den gamle,
Den forladte Gravlund har Du hvilet,
Medens Aar til Aar sig stille samle —
Medens Verdens Tummel er henilet.

Ud i den har jeg og maattet færdes,
Viden om i Verden har jeg faret,
Lod dog ei mit Hjerte der forhærdes —
Hvad Du gav mig, har jeg tro bevaret.

Det var ikke Guld, ei Skove grønne,
Som jeg tog i Arv fra Dig, o Fader!
Det var Kjærligheden til det Skjønne,
Sangerdriften, som mig ei forlader.

Mangen Kamp den har mig vel paadraget,
Mangen Skuffelse og mangen Smerte —
Aldrig dog jeg har dens Kald forsaget,
Stedse har den varmet dog mit Hjerte.

Og ved den, ved Sangens ædle Gave,
Var det mest, det tor jeg vel bekjende,
At jeg vandt min Blomst i Livets Have,
Al min Glæde, al min Stolthed: Hende —

Hende, i hvis Sjæl, den dybe, omme,
I hvis Blik, det livfulde, det klare —
Jeg fandt Form for alle mine Dromme,
Hun, som kunde mine Længsler svare.

Fader, ja! — Jeg havde Lykken fundet:
Jeg har elsket, jeg er elsket blevet! —
Som en Drøm er det nu Alt forsvundet,
I sin Vaar min Rose er bortrevet.

Og nu kommer jeg til Dig tilbage
Arm og ene, og dog rig tillige:
Arm paa Livslyst, rig paa Sorg og Klage,
Rig paa Skattene fra Mindets Rige.

Lad mig lægge nu min hede Pande
Paa det Grønsvær, som din Grav bedækker! —
Der er Kjøling dog for Savnets Brande,
Hendes Grav dem kun end mere vækker.

Vidste Du hvad jeg har maattet lide —
Ak, Du havde Medynk med mig hisset,
Bad for mig om Ro ved hendes Side —
Du det veed, derom er jeg forvisset.

Men Du seer og hvad her skjult maa være:
Herrens Villie og hans Veies Mening. —
Bed for mig om Kraft da til at bære
Tro mit Kors indtil vor Gjenforening!

Og kan Du blandt lyse Aanders Skare
See en Kvinde sølverreen og stille,
Høi, med Straaleblik, med Vinger klare,
Og i Moderarm sin ene Lille —

Nævn din Søn da — o, hvis det er Hende
Vil hun dvæle i sin Flugt, den høie! —
Her paa Jord Du fik min Brud ei kjende,
Hist kan Eders Vei sig sammenføie.

Svæv om Hende, til jeg kommer efter! —
Siig kun Hende, at jeg fast vil stride
For vort Barn, saalænge Jord mig hefter —
Men jeg længes saa til hendes Side.

Erindring.

Udfarten.

Det var en dæmrende Sommernat
Et Skib laae tæt under Ø,
Hvor dunkle Lunde og hængende Krat
Sig speiled' i klaren Sø.

Alt gik en forfriskende Morgenluft
Igjennem den stille Nat —
Og Søens Aande og Græssets Duft
Sødt havde sig sammensat.

Det dunkle Skib endnu roligt laae,
Dets Master mod Himlen stod —
Dog havde det alt beredt sig paa
At sprede sin Vinge god.

Thi naar Dagens første Gyldenbud
Sit Skjær over Aasen gav —
Da skulde det stævne af Fjorden ud
Mod det vilde, fremmede Hav.

Og see! Paa Dækket, forventningsfuld
Min unge Hustru sad;
Hun var saa fager, hun var saa huld
Som den rødmende Roses Blad.

Hun havde sin Haand i min omt lagt
Mens ud i det Fjerne hun saae —
Hendes Drøm var nu til Gjerning bragt:
Vi skulde tilsammen gaae

Langt over Hav til fremmede Kyst,
Til Sydens deilige Land,
Vi skulde vandre i Ungdomslyst
Ved Arnos, ved Tibrens Strand.

For hende laae Livet saa morgenklart,
Saa daglangt, saa skjønhedsrigt —
Hun svævede ud paa den herlige Fart
Som Dronningen i et Digt.

Gud være lovet, hun da ei saae
Net dybt i Fremtiden ind:
Ei længe derefter hun stille laae,
Under Muld med hviden Kind.

I Carnevalet.

Gjennem Romas foraarslyse Gader
Bruser Carnevalets Glædesflod —
Jublende sig deri Folket bader,
Heftigt slaaer det sydligvarme Blod.
Langs ad Corso skjønne Kvinderader
Hilse mildt med Blik og Haand og Fod,
Masker larme, Gibs og Blomster regne,
Sang og Latter høres allevegne.

Selv de stille Fremmede fra Norden
Rives med i denne varme Strøm —
Og for dem er Livet engang vorden
Let og rosenrødt, som Barnets Drøm.

See, blandt disse, i den glade Orden,
Er og Hun, min Elskte, kjæk og om!
I det lange Vogntog frem hun drager
Gjennem Hvirvlen, som omkring os jager.

Rank og let hun sidder ved min Side,
Sløret flagrer om det brune Haar, —
Kjække straale nu de Øine blide,
Kinden rødmer som den unge Vaar.
Freidig, ivrig er hun med at stride,
Kaster Blomster, tusind Blomster saaer —
Ei Confettiregnen hende skrækker,
Leende bag Masken hun sig dækker.

Saa hun svæver frem i barnlig Glæde,
Nyder fuldt den tryllerige Stund —
Kampen gjennem Carnevalets Stræde
Synes hende kun et kort Sekund.
Savn maa dog i Glædens Fodspor træde —
Endt er Farten som en Drømmeblund.
Da den øde Plads omgiver hende,
Sporger hun: Ak, alt saa snart tilende?

Snart til Ende! — Saa blev hende Livet,
Denne Fart var Billedet derpaa.
Kun en stakket Frist blev hende givet —
Rige Dage vel, men ak, saa faa!
Neppe var hun ungdomsglad belivet
Før hun maatte bort fra Jorden gaae —
Medens jeg maa blive her tilbage,
Tælle Minderne fra bedre Dage.

Fontana Trevi.

Sidste Nat Hun i Roma var,
Vandrede vi saa vide —
Maanen stod fuld og tankeklar
Over Colosseums Side.

Luften var varm, men frisk og let,
Alting bar Afskeds Miner —
Bævende laae et Straalenet
Over de ædle Ruiner.

Stille og vemodsfuld hun gik
Den vante Vei ved min Side,
Nu og da hendes klare Blik
Blev skygget af Taarer blide.

Hun sagde Farvel med Haand og Mund
Til alle de Steder kjære,
Hun takkede Gud for hver en Stund
Han gav hende her at være.

Den dunkle Fremtid vel uden Ord
For hendes Indre er svævet, —
Hun maatte vel ane, at hun paa Jord
Sin meste Tid havde levet.

Dog lytted' hun gjerne til Haabets Sang
Igjennem Afskedens Klage —
Hun ønsked' i Livet end en Gang
At komme til Roma tilbage.

Derfor, da vi paa Hjemveien var
Komne nær Trevi at stande,
Og Nattevinden til os bar
En Lyd af brusende Vande —

Hun sagde: Kom, o Kjære, kom
Til Fontainen — hører Du ikke
De rislende, susende Bølger, som
Os byde til Afsked at drikke?

Du veed jo det gamle Ord, der gaaer:
At Den, som i Afskedsstunden
Fra Rom, ved Fontana Trevi staaer,
Og fører dens Vand til Munden —

Han skal saavist det smage igjen
Engang i kommende Dage:
Kom da, o kom, lad os ile derhen,
Den Fremtidens Drik at tage!

Thi traadte vi ud paa Pladsen, hvor
Den mægtige Romerkilde
Som en skummendeFos sa a bred og stor
Sig styrter i Bølger vilde.

Saa underligt lyste det sprudlende Vand
I Maanens sølvblege Straaler —
Det faldt over kunstige Klippers Rand
I skinnende Marmorskaaler.

I Grotten inde skimtedes mat
Najader og Tritoner, —
Saa lokkende lod i den stille Nat
Deres dybe, vemodige Toner.

Hun knælede ned ved Bassinets Rand
Af Skumstøvet friskt bedugget,
Og øste med Haanden det klare Vand
Mens Haab hendes Sjæl let vugged'.

Hun drak, og lytted' til Bølgernes Sang,
Og sagde: Lad os nu drage!
Nu er jeg indviet til Fremtidens Gang,
Den fører os hid tilbage! — —

Najadens Sang var et gjækkende Spil —
Hun kom ei til Roma mere.
Gud fører os ene som han vil,
Der er ikke Veie flere.

Han førte hende til Livets Vand,
Dog ikke som Vi det vilde —
Men gjennem Dødens Skyggeland
Til Saligheds evige Kilde.

Sommerliv i Hjemmet.

Hvor Fjordens Bugter bøie
Sig om den rige Egn,
Der er paa grønne Høie
En Hytte med et Hegn.
Derfra vidt sees over
Den skjønne, stolte Dal,
Til Søens blanke Vover,
Til Aasen, mørk og sval.

Ak, denne kjære Hytte
Jeg kun i Mindet seer:
Derop min Fod at flytte
Formaaer jeg aldrig meer.
Hun havde der sin sidste
Sin korte Sommerbo —
For Hjertet skulde briste
Nød der hun Hjemmets Ro.

I denne lave Stue
Hun sad saa stille glad,
Som Lærken paa sin Tue,
Som Sommerfugl paa Blad.
Her gik det op for hende
Hvad Hjemmet har af Fred —
Her lærte hun ret at kjende
Vort Hjemlands Herlighed.

For vendte hun sin Vinge
Mod Sydens Skjønhedsvæld, —
Nu saae hun, det kan springe
Og her af Norges Fjeld.
Saa freidig hun sig dukked'
Alt i det dybe Bad,
Og haabefuld hun plukked'
Fjeldblomstens Hjerteblad.

Først hun i liden Have
Omt mærked' Planten groe, —
For Blomstens skjønne Gave
Hun takked' Himlen fro.

Saa gik hun ud at tage
Naturen rundt omkring —
Hun streifed' alle Dage
I Dalens vide Ring.

Der var ei Vang saa eensom,
Der var ei Kløft saa dulgt,
At ei hun til dens Indre
Har Alfens Spor forfulgt.
Hun gik ved Elvens Brusen
Med let og sikker Fod,
De høie Graners Susen
I Skoven hun forstod.

Ak, disse Sommergange
Vel maa jeg mindes nu!
Som fjerne Elskovssange
De lyde til min Hu.
End seer ieg hende svinde
Mellem de ranke Træer! —
Men aldrig skal jeg finde
Min Elskte mere der.

I Et og Alt din Datter
Hun var, o Fædreland!
Saa frisk og fuld af Latter
Som Bølgen ved din Strand,
Saa yndig og saa frodig
Som dine Birkers Lund,
Saa dyb og saa vemodig
Alt som din Sommerstund.

Nu Verden hende glemmer
Nu er hun skjult og død. —
O Fædreland! Du gjemmer
Dog hende i dit Skjød.
Der er saa godt at hvile!
Der vil du og engang
Til mig hos hende smile
Med Moders Vuggesang!

Blomsterne.

Huldе Blomster! sig, hvor kan I glede,
Ak, hvor kan I dufte, smile meer —
Nu, da Hun er lagt iblandt de Døde,
Nu da Hun ei Eders Skjønhed seer?

Hun var selv en Blomst i Granelunden,
En Linnæa, rødmende og skjær,
Med den fine Duft, saa brat udrunden,
Med den korte Levetid, som her.

Derfor var det, at hun søgte Eder,
At hun pleied', elsked' Eder saa,
At hun ikke vidste bedre Glæder
End imellem Markens Blomster smaa.

Ja, da hun med klare, faste Toner
Havde sit Farvel til Livet sagt,
Bæved hun, da nogle Anemoner
Blev paa hendes sidste Leie lagt.

Blomster! Blomster! — smerteligt hun sukked',
Og en Taare stod i halvslukt Blik,
Mens de blege Fingre sagte plukked'
Blad for Blad af Blomsterne, hun fik.

Ak, hvad hjælper det, at I vil dække
Hendes Grav med Eders Rigdom nu?
Eders Morgenduft kan ikke række
Ned til hende, dybt i Gravens Gru.

Tys! Hvad svare I? — At dybt dernede
I har ogsaa Eders skjulte Rod,
Og kan dog den skjønne Krone brede
Ud i Himmellysets Straaleflod.

Tak, Trofaste! O, saa trættes ikke,
Smykker kjærligt hendes Hvilested! —
Seer paa mig med Eders Trosteblikke
Naar jeg sidder sørgende derved!

Haab.

Hvor langt vort Blik end naaer i Dagens Lue
Og hen i skjulteſt Vraa med Solen kiger —
Det seer dog længere naar Dagen viger,
Og fjerneſt det i Nattens Dyb kan skue.

Thi juſt naar Mulmet over Jorden stiger
Og om vort Fjed de sorte Skygger true,
Da tindre Kloder paa den dunkle Bue
Og Blikket naaer Uendeligheds Riger.

Saaledes og naar Sorgens Nat nedsender
Mulm over Livet, og dets Lyst forhindrer,
Og Sindet bort fra Jordens Blomster vender.

Da er det juſt, at Troens Stjerne tænder
Sig dybt i Sjælens Mulm, og stille tindrer,
Og drager Længslen did, hvor Sorgen ender.

Hvor tindrer Stjernehimlen denne Nat,
Og vinker med de gaadefulde Zoner!
O, er det saa, den til et Hjem blev sat
For dem, som have vundet Rigets Kroner? —

Min Salige! saa veed jeg ogsaa at
Du dvæler der, hvor Stjernesangen toner —
Men ak, min Sjæl forsager, svimler mat —
Hvor søge Dig blandt disse Millioner?

Og dog, der er i Kjærligheden lagt
En Længsels Syne, som kan Veien finde,
Som drager til den Elsktes Sted med Magt.

Den Syne føler jeg i Hjertet inde,
Og den vil engang, naar Alt er fuldbragt,
Mig hæve til din Stjerneboligs Tinde.

Min Frelser! Naar til Dig jeg dybt nu stunder,
Du seer hvad ydmygt jeg maa her bekjende:
Ak det er mest igjennem Dig til Hende
Jeg vil, til Hende, som hos Dig nu blunder.

Derfor jeg stride vil min Strid tilende,
Derfor jeg haaber mest paa dine Vunder:
At Du engang, ved Kjærlighedens Under,
Skal al min Kval til saligt Gjensyn vende.

Tilgiv mig Du, som blødte for os Alle,
Du Kjærlighedens Offer og dens Kilde!
At med den Elskte jeg Dig tør paakalde.

Fast Du og Hun for mig vil sammenfalde.
Formasteligt! Dog Frelse, om Du vilde —
Du græd jo selv for Mennesker, Du Milde!

Med Herrens Bord idag jeg haver knælet
At styrkes der ved Troens Brød og Viin. —
Hun var ei længer med, min Hustru fiin,
Blandt Fremmede jeg der alene dvæled'.

Alene? — Ak tilgiv mig, Frelser min!
At dette Ord jeg selv hos Dig har mælet!
Jeg er ei ret end af din Aand besjælet,
Jeg klager end at hun er ganske din.

Jeg seer ei ret at hun hos Dig er færdig —
Jeg seer paa Jord kun hendes tomme Sted.
Ak, til din Nadver var jeg ikke værdig.

Og dog jeg dreves did, at søge Fred.
O Herre, lad mig søge Dig ihærdig —
Saa kommer Trøsten til min Eensomhed. —

Jeg Hende denne Nat i Drømme saae:
Vi vandred' sammen i en deilig Have
Hvor der var Pragt, som intet Navn kan have,
Som intet jordisk Øie hvilte paa.

Der Blomsterskove bød os deres Gave,
Og Luften var saa vellugtfuld, saa blaa —
Blik imod Blik vi stille monne gaae —
Jeg mærked' ei, vi vandred' over Grave.

Et saligt Øieblik — og Alt var svundet.
Jeg fandt mig atter her alene bundet,
Her, hvor hver Blomst har tabt sin Duft for mig.

Dog, Herre! For det Syn jeg takker Dig!
Var dette hendes Hjem, hvor er hun rig! —
Lad mig kun have tabt, naar hun har vundet.

See, denne Lidelsernes store Uge
Da Jesu Under end for Verden brænde,
Var og Passionens Tid engang for Hende,
Hvis unge Liv da Graven maatte sluge.

Vel kan jeg end hver Angeststund gjenkjende,
Og hin Tids Kvaler end mit Hjerte knuge. —
Dog kun paa mig de Dødens Skygger ruge, —
For hende er Passionen længst til Ende.

Alt Seiren straaled' ud af hendes Blikke
Da her hun gav sig hen i Herrens Villie —
Nu blomstrer hun hos ham, en Himlens Lilie.

For mig Passionens Uge ender ikke
Saalænge jeg maa træde Jordens Tillie —
Lær mig da, Jesus! ud min Kalk at drikke.

See, hendes Dødsdag er en Paaskemorgen!
O! kunde jeg ret fatte dette Tegn,
Saa vilde Trosten, lig en Foraarsregn,
Lædske min Sjæl, der er forbrændt af Sorgen.

Jeg var ved Stedet, hvor hun er forborgen
Alt Aar nu, inden Kirkegaardens Hegn, —
Vaarsolen smiled' over Dødens Egn,
Men stum var Graven ogsaa denne Morgen.

Alt Aar er gaaet, siden hun udaanded' —
Sin unge Sjæl med Tro, i Jesu Favn, —
Alt Aar har jeg i Sorg og Tvivl mig vaandet.

Jeg lever dog, jeg er ei døet af Savn —
Og jeg vil leve. Hendes Søn er Baandet
Som fæster mig til denne Ventehavn.

Bitterhed.

Giftig Urt i Sorg og Smerte! —
Bitterhed! jeg kjender dig.
Bort, o bort fra dette Hjerte —
Værre gjør du Pinen mig.

Aldrig nytter det at spørge
Hvorfor, hvorfor mig just det? —
Det er nok at jeg maa sørge,
Trods gjør ikke Byrden let.

Jeg maa den paa Skulder tage
Vil jeg, eller vil jeg ei.
Ak, der hjælper ingen Klage —
Livets Vei er Korsets Vei.

Søger jeg til Verdens Ende
Intet Raad, ei Svar jeg faaer.
Verden kan min Trang ei kjende
En kun, En den ret forstaaer.

Ak, hvad er min Sorg, min Plage,
Hvad mit Kors vel imod Hans?
Hvad er jeg, at jeg tør klage
For min liden Tornekrands?

Du Guds Søn, som vilde være
Ydmyg, til dit Øie brast —
Lær mig og mit Kors at bære
Stille, ydmyg, freidig, fast.

Bøn.

Til dit Naadebord, o Gud!
Frelser, til dit Gjæstebud
Byder jeg mig op idag
Skjønt min Tro er endnu svag.

Men Du er saa naaderig!
Vil og ei forstøde mig,
Ogsaa mig en Deel Du gav
Af dit Kjærlighedens Hav.

Ak, jeg det fortjener ei:
Følger end ei ret din Vei,
Knurrer imod Sorg og Nød,
Vil dog hjælpes af din Død.

O min Svaghed vel Du seer!
Aldrig følte jeg den meer:
Lad dit Legem, lad dit Blod
Virke i mig Kraft og Mod!

Fødsel og Død.

En større Vee seer Dag ei paa,
End naar den unge Moder maa
Bortgaae fra Mand og Spæde.
Hvad der gav Liv, nu vorder Død —
I Hjemmet er der Kval og Nød
Saa Engle kunde græde.

Dog, dybest Nød har Trøstegrund:
Hvi er vel Døds- og Fødselsstund
Saa underligt forbundne?
En Gjennemgang til Liv er Alt:
Den Knop som skjød, den Blomst som faldt,
For evigt er' oprundne.

Vi kan blot her paa mørken Jord
Ei see den hele Blomsterflor,
Kun enkelt Blad og Stamme —
Først hist engang vi faae at see,
At hvad vi troede Dødens Vee
Var Livets rette Flamme.

Til Maria.

Jesu Moder! skjønt ei Lovsang klinger
I vort Norden for dit hulde Navn,
Trøstig dog jeg løfter Tankens Vinger
Til din milde, moderlige Favn.

Du, som ved din Barm med Lyst og Smerte
Verdens Frelser og Forsoner bar,
Du, hvis omme, fulde Moderhjerte
Syvfold skarpe Sværd igjennemskar —

Lad mig troe, Du moderlig nu favner
Hende, som her kun fik Moders Kval,
Hende, som jeg elsker, som jeg savner
Brændende i denne Jamrens Dal.

Hun, som ydmyg knæled' for dit Billed
I Sankt Peters Dom ved Aftenglød,
Der, hvor Christenkunstens Helt fremstilled'
Dig med Sønnens Legem paa dit Skjød.

Hun, som bar dit Tegn, af Venskab givet,
Paa sit unge Hjerte da det brast —
Hun, som var saa barnligglad i Livet
Og i Døden dog saa klar og fast.

I din Varetægt Du tage hende
Hisset i det ubekjendte Land,
Hvorfra hun ei kan tilbagevende,
Hvorhen jeg endnu ei følge kan.

O, Du høist velsignede blandt Kvinder!
Led og denne rene Kvinde frem
Foran Thronen, hvor din Søn hun finder,
Frelseren, som kaldte hende hjem.

En Drøm.

I denne Nat, den første efter Paaskenat,
Jeg havde ret en underlig, en deilig Drøm
Om Hende, som min Tanke altid dvæler ved,
Min Elskede, som Døden har berøvet mig.
Det tyktes mig, jeg hende saae som Liig igjen —
Saa stiv og kold, saa marmorhvid paa Leiet strakt,
Som dengang hun med Livet havde nys udstridt.
Jeg fandt mig bøiet over hende sorgbespændt,
Og skuende med Rædsel i de elskte Træk,
Som Døden alt sit Stempel havde trykket paa,
Skjønt ei jeg kunde, ei jeg vilde troe det end,
Men havde staaet saa i denne lange Tid
Og ventet paa et Livstegn fra det døde Leer.
Og see! da rørte sagte, sagte Læben sig

Og Farven steg med Rosenskjær i hviden Kind,
Og Øiets dunkle Forhæng langsomt hæved' sig
Saa Blikkets klare Stjerne tindred' atter frem —
Og kjærligt hun saae hen paa mig, og sagde mildt:
„God Morgen Elskte! længe har jeg sovet vel?"
Ak længe, længe! svared' jeg, men nu er Alt
Forglemt i Fryd, det var kun Alt en rædsom Drøm!
Du er ei død, Du lever end, meer frisk end før!
Saa syntes jeg, at strax hun alt stod opreist der:
Det hvide Liigsvøb sprundet var, en himmelblaa
Lysvævet Kjortel flød om hendes ranke Form,
En Krands af Epheu og Violer slynget var
Om hendes brune, blanke Haar, og herligen
I Ungdomsfriskhed straaled' hendes Ansigt nu —
Og varm af Liv og Kjærlighed var Haanden, som
Hun rakte mig, mens blid hun sagde disse Ord:
„Jeg lever jo, for Dig jeg lever alt som før,
Men Du maa troe det, om Du end ei seer mig her."

Da fyldtes jeg med Fryd og Angst, og udbrød høit:
Nei, nei, nu skal Du aldrig meer forlade mig! —
Og som for ret ved Vidners og ved Venners Kreds
At holde hende fæstet her, jeg raabte høit
Paa dem, der var os nærmest før: Kom Alle nu

Og see at Hun, I sagde død, end lever her —
Her, her hos mig og vi skal ei meer skilles ad!
Da saae hun paa mig med et sært, vemodigt Smil —
Og da de Andre styrted' til paa mine Raab,
Da svandt hun bort, saa der var intet Spor at see! —
Men Hine fandt mig ene her, og rystede
Medlidende paa deres vise Hoveder.
Saa vaagned' jeg, og fandt mig atter ene selv.
Men denne Drøm hun sendte mig, det troer jeg vist,
For at jeg skulde vide, at hun lever end
Om endog jeg og Andre ikke fatte det,
Naar kun mit indre Øie altid skuer det
I Tro, i dyb Erindring, og i saligt Haab. —

Thi Elendighed mig ved Fødslen tog
Og kasted' mig hjælpeløs, vildsom hen —
Jeg forgaaer! — O Moder Jord! tag dog
Dit Barn igjen.

Disse Lemmer skal i dit Skjød, o Jord!
Blidelig smuldre hen til Dig,
Og ikke levne tilbage et Spor
Som ligner mig!

Tys! en sælsom Lyd mit Øre naaer —
Min Puls slaaer vildt — jeg er Vanvid nær —
Ha! Hvo er Du, hvis Røst til mig naaer? —
„Jeg Graven er.

„Graven, som aldrig talte før,
Har nu fundet en Røst at varsle med,
Men taler ei mere. Thi hør, thi hør
I Ydmyghed:

Er Du en Usling, af Haabet forladt,
Fortærer lav Bekymring dit Sind,
Har Fortvivlelsen alt sine Kløer sat
I dit Hjerte ind?

Maa begangen Udaad som ætsende Byld
I dit Bryst med Anger sidde og groe?
Ville Spøgelser af utilgivet Skyld
Myrde din Ro?

Fremjager dit Indres Furier Dig?
Vil Du flygte fra Straf og Hevn — hvorhen?
Ak, tænk ikke, haab ikke, Daare! i mig
At finde en Ven.

Ved alle de Rædsler, som boe i Død,
Som ingen Tunge kan tale ud —
Ved den store Gaade dybt i mit Skjød —
Ved Død, ved Gud!

Jeg byder Dig: Lev! Gjør Bod og bed,
Begræd din Skjændsel i Støv og Leer —
End er der Naade — Gaa bort i Fred,
Og synd ikke meer!

Er Du en Sørgende? har Du kjendt
Den Salighed, hos en Elsket at boe?
Er din Glædesdag paa Jorden endt
Som din Nattero?

Høstkarlen og Blomsterne.

(Efter Longfellow).

Der er en Høstkarl, I kjende ham strax,
Thi med sin krummede Lee
Han høster ei blot det skjæggede Ax,
Men og Blomsten, vi derunder see.

Jeg maa vel og have lidt Skjønt, siger Død,
Ei blot det skjæggede Straa? —
Disse Blomsters Duft er mig saa sød —
I skal dem tilbage jo faae.

Han kyssed' dem alle paa Moders Viis,
En Taare i Øiet ham steg,
Det var for Herren i Paradiis
Han samled dem i sit Neg.

Min Herre vil have de Blomster smaa —
Han sagde, mens Leen klang,
„Naar Han seer dem, Jorden han tænker paa,
Hvor selv han var Barn engang.“

I Lysets Egne jeg planter dem om,
Der skal de blomstre med Lyst,
Og salige Aander, som derhen kom,
Skal bære dem ved sit Bryst.

Saa Moderen gav med Taarer hen
Sine elskede Blomster smaa —
Hun vidste, hun skulde faae see dem igjen
Hos Herren, i Himlens Blaa.

O, han var ei vred, ei grum han var,
Den Høstkarl for Evighed:
Han foer over Jord som en Engel klar,
Og tog nogle Blomster med!

Min Have.

Jeg har mig en Have, saa dyrekjøbt god,
Den eneste Jordplet, jeg eier —
Den er ikke stor — kun i Alt nogle Fod —
For mig den dog Riger opveier.

Der voxer saamangen Blomst af dens Skjød —
Violer og Roser, Levkoier,
Ja, Heliotropen selv dufter der sød —
Der Syden til Norden sig føier.

Sneeklokken ringer der Vaaren ind,
Kjærminden i Græsset leger,
Negliken pranger med Purpurkind —
Cypressen mod Himlen peger.

Men under dem alle, der hvile to Frø
De ædleste, Tanken kan vide:
En Moder, som for sine Børn maatte dø,
Med en af de Smaa ved sin Side.

Det er min Elskte, min Ungdoms Brud,
Som her er nedlagt med sin Spæde,
For engang igjen at folde ud
Sin Livsblomst forklaret, i Glæde.

Den Blomst kan Troens Øie kun see,
I Himlen først aabnes dens Bæger.
Der veed jeg den engang ender min Vee
Og alle mine Længsler læger.

Til da min Have jeg dyrke vil
Med alle dens Blomster blide. —
Saa liden den er, en Plads har den til —
Der lægges jeg ved deres Side.

Sorgens Lyst.

En dybere Sorg er paa Jord ei skabt
End min — dog den fylder mit Hjertes Trang.
Det er bedre at have elsket og tabt
End aldrig at have elsket engang.

Jeg kjøbte mig ei Ligegyldigheds Fred
For al min Kummer, for alt mit Savn —
Hvad det er at leve, Den slet ikke veed,
Som aldrig har holdt en Elsket i Favn.

Det Himmelske er der ved Kiærlighed
At dens Sorg selv bliver et Rigdoms Væld:
Hvor fyldes mig ei mangen eensom Kveld,
Naar jeg sænker mig i min Erindring ned?

Da drage de hulde Syner forbi
Fra skjønne Dage, — da kommer Hun,
Som jeg ei skal see meer paa Jordens Sti,
Og hvisker til mig om Gjensynets Stund.

Ja, vel er der Lyst selv i Sorgen skabt,
Naar dens Klage lyder af Kjærlighedssang —
Det er bedre at have elsket og tabt
End aldrig at have elsket engang.

Den tunge Gang.

Har Du vandret den Gang, som er tungest af al —
Gangen med til din Elskedes Grav?
Har Du fulgt efter Baaren, hørt Jordklumpens Fald
Paa det Dyreste, Livet Dig gav?

Ak, saa kjender Du og hvad et Menneske maa
Holde ud her i Jammerens Dal,
Og Du veed, hvad det koster, fra Graven at gaae
Til dit eensomme Hjem med din Kval.

O, da syntes Du vel, at ei meer, aldrig meer
Kunde Livet gjenblomstre for Dig.
Overalt saae dit Blik kun et affjælet Leer,
Skov og Mark med den Elskte laae Liig.

Hav Taalmodighed kun! Der er Haab, der er Haab
Selv i Dødens den bitreste Vee.
Ved det Ord, ved den Kraft, som Du fik i din Daab,
Kan Du Lys selv i Gravdybet see.

Dette Lys er fra Ham, som først Graven har sprængt! —
Læg din Sorg kun med Tro til hans Bryst!
Ingen Trøst, ingen Trøst har end Verden udtænkt,
Kun hans Ord læger sikkert, men tyst.

Gaaer Du stille med det, saa vil Dag efter Dag
Lægge Lindring og Fred om dit Saar,
Og dit Hjerte vil atter slaae rolige Slag —
Ingen Frygt jo til Dig mere naaer.

For dit Blik vil Naturen da atter opgaae
Gjennem Taarer, i vemodig Ro —
Du vil leve af Haab om et Gjensyn at naae —
Tro Du mig! Ak, ja mig kan Du tro.

Jeg har vandret den Gang, som er tungest af al —
Gangen med til min Elskedes Grav.
Jeg har fulgt hendes Baare, hørt Jordklumpens Fald
Paa det Dyreste, Livet mig gav!

Fuglen paa Graven.

En Morgen tidlig jeg sad ved den Grav
Som lukker min Lykke inde;
Friskt Græsset dufted', og Vaaren gav
Mig Hilsen i lune Vinde.

Saa let var Luften og lyseblaa,
Overalt vilde Liv frembryde.
I unge Løv sang de Fugle smaa,
Saa lisligt monne det lyde.

Vaarglæden dog ei til mig kunde naae —
Thi Hende den ikke vækker.
Med stive Blikke jeg stirrede paa
Den Steen, som hende bedækker.

Da kom der en Fugl, en liden En
Af dem, som Vaaren medbringer,
Og satte sig paa hendes Marmorsteen
Og lettede paa sine Vinger,

Og saae mig i Øiet saa munter og klog
Som om den vilde mig sige:
Du Daare! hvorfor stirrer Du dog
Kun ned i de Dødes Rige?

Veed Du da ei, hun er ikke der
Den, som Du ikke kan glemme?
See op mod Lysets og Livets Skjær —
Der haver hun nu kun hjemme.

Der skal Du jo snarlig hende gjensee,
Vær frisk tilmode saalænge!
Bær freidig din Deel af Jordens Vee
Og grib i din Harpes Strenge!

Saa tyktes det mig at Fuglen sang
Til mig over Gravens Tue,
Og derpaa den op i det Blaa sig svang
Og kvidred' af al Formue.

O kunde jeg hæve min Sjæl med den
Høit over Sorgernes Skygge!
Naar Støvet vil tynge den ned igjen —
Min Gud! din Kraft mig opbygge!

Harpen.

Et Sagn nu mig drages til Minde:
En Dame ved Harpen sad,
De hvide Fingre lod rinde
Igjennem Strengenes Rad.
De sjulmende Toner hun bøied'
Sammen til Eenhedsklang,
Og kunstrigt dem slynged', og føied'
Til sin bevægede Sang.

Den trofaste Ridder stille
Ved hendes Fodder laae,
Og hørte Tonerne trille
Og kunde dem bedst forstaae.

De klaged', de jubled' jo alle
Om Kjærligheds Sorg og Lyst,
Han følte dem sammenfalde
Dybt i sit eget Bryst.

Det var i Afskedsstunden
De sade tilsammen saa:
Naar Morgenen var oprunden
Han maatte i Langfærd gaae.
„Og hør, Du Hjertenskjære!
Mit Ord Du mærke nu paa:
Jeg veed, at min Sjæl maa være
Hvor Du monne Harpen slaae.

Naar jeg da med mine Svende
Er langt i fremmede Land,
Har Du et Middel i Hænde
Hvormed Du mig kalde kan:
Thi hvergang Harpen Du rører
Og tænker derved paa mig:
De elskte Toner jeg hører
Og sender min Hu til Dig.

Selv midt gjennem Kampens Larmen
De Toner fornemme jeg vil;
Thi de komme inde fra Barmen
Og de ere Sjælenes Spil.
Ja, selv om Døden os skiller,
Er det dog ikke forbi: —
Da hører jeg, naar Du spiller —
Da vorder min Aand just fri.

Da kan den tankelet følge
Din Harpes kaldende Røst
Gjennem Luft, over Land, over Bølge
Til Dig, at bringe Dig Trøst,
At dæmpe din vilde Klage,
At svæve om Dig med Fred —
Indtil vi sammen kan drage
Til den evige Kjærligheds Sted."

Bort drog Han, og Hun sad ene
Tilbage i Hjemmets Hal.
Hvor gik de Timer saa sene,
Hvor endeløst var deres Tal!

Det eneste, Tomheden kvalte,
Var naar hun Harpen slog;
Da syntes hun at hun talte
Med ham i Tonernes Sprog.

En Dag mod Aftenrøde
Hun havde just Harpen rørt:
Den sidste Akkord hendøde
Paa Aftenvinden bortført. —
I Hallen blev stille længe —
Da — skjønt hendes Haand nedhang —
Der foer over Harpens Strenge
En sær, en bævende Klang.

Den lød som høieste Smerte
Sammen med høieste Lyst —
Den skar hende gjennem Hjerte
Og fyldte dog hendes Bryst.
Fra denne Time hun lagde
Sorgens Slør om sit Haar:
„Jeg veed han er død," hun sagde,
„Og snart jeg efter ham gaaer."

Det gjorde ingen Forandring
Da Budet virkelig kom
At han var død paa sin Vandring:
Hun sagde: „Jeg vidste min Dom."
Hun hensad taalmodig, stille
Med bøiet Hoved, og stum —
Ret som hun lytte vilde
Til Stemmer fra tomme Rum.

Hver Kveld hun pleied' dog hæve
Sit Hoved, og Øiet fik Ild:
Da lod hun Strengene bæve
Og nynned' sagte dertil.
Da fyldtes Rummet om hende
Som med et lysende Skjær —
Da var det, hun kunde kjende
Sig ham i Tonerne nær.

Engang, det vared ei længe,
Man hende bøiet fandt
Over de elskede Strenge,
Uden Liv, mens Klangen svandt.

Hendes Sjæl havde Flugten taget
Med Hans, fra det Jordiskes Bred!
Paa Toner de sammen var draget
Til den evige Kjærligheds Sted.

Gjenaabnet Natur.

Et Skridt dog videre paa Pilgrimsbanen!
Jeg takker Dig, min Gud! — Du har oplukket
Igjen mit Blik for al din Skabnings Skjønhed,
For din Natur, og for dens dybe Aanen.
Ak, lang Tid efter at jeg havde drukket
Den Smertens Kalk, din Visdomshaand mig gav,
Jeg stirrede kun ned i Hendes Grav,
Og følte mig kun bitter ved det Skjønne
Hvormed Naturen mig saa mild omgav.
Mig kvæged' ikke meer de Marker grønne,
Ei Dal, ei Fjeld, og ei det friske Hav.
Og traadte jeg saa ind i Skovens Tempel,
Det hvælvede, det dunkelgrønne, hvor
Naturen holder Andagt i sit Chor —

Da følte jeg mig mærket af et Stempel,
Som lyst i Ban ved Sorgens Bud fraoven;
Og alle Blomster, alle Fugle smaa,
Og alle skjønne Billeder i Skoven
Sig vendte stumme bort fra mig, just saa,
Som fra Agnete i den gamle Sang.

Nu er det meer ei saa. Skjønt endnu lang
Og tung mig falder Eensomhedens Gang —
Ved stille Kamp, ved Tro paa Himmelbarnet
Saavidt har jeg dog Sorgens Sky nu klarnet,
At jeg tør træde ud af Cellens Muur,
Ud i Guds fri, Guds herlige Natur —
Tør stille Hjertets aldrig lægte Vunde
Blot for de tusind Smil fra Blomstermunde.
Og atter tør jeg lade Blikket glide
Frit over Aasen og det blanke Vand,
Tør atter see mit skjønne Fædreland,
Dets stolte Fjelde og dets Dale blide.
Dog seer jeg ei Naturen meer som før:
Der hviler over den et Vemodsslør
Saa fint, saa hvidligt, vævet let af Sorgen,
Som Taagen i en klar Septembermorgen.

Og hvor jeg gaaer — hvad under Skovens Træer,
Ved Elvens Bred, i Dalens Bund, den blide,
Jeg synes overalt jeg kan fornemme
Den søde Lyd af hendes kjendte Stemme,
Som hvisker til mig, at hun er mig nær
Skjønt hun ei synlig vandrer ved min Side.

Gud er vor Fader.

Gud er vor Fader! Dette Livsens Ord
Kan jeg først nu ret føle i dets Magt,
Kan ane først, hvad i dets Dybde boer —
Nu, da et Barn Han i min Favn har lagt,
Nu, da jeg hører Fadernavnet stamme
Af spæde Læber. O, hvor dyb, hvor stor
Maa den ei være, denne Livets Flamme,
Den Kjærlighedens Grund, som er hos Gud,
Hos Altings Fader, naar selv jeg, et Skud
Paa Skabningens uendelige Stamme —
Jeg, i hans Verdners Rum et spørløst Fnug,
Kan føle mig saa gjennemtrængt, saa smeltet

Af Faderkjærlighedens milde Dug!
O, naar min Dreng udstrækker sine Arme,
Opslaaer sit Øie, blaat som Himmelteltet,
Saa bedende, saa tillidsfuld mod mig —
Da føler jeg en stille, mægtig Varme
Dybt i mit Bryst, for, en Beskytter lig,
Mig over ham fuldt signende at bøie!
Men ak, hvad kan jeg, hvad formaaer jeg saa?
Ei værge ham for mindste Pust og Vind —
Min Kjærlighed er magteslos, er blind.
Een Fader kun, vor Fader i det Høie,
Kan elske ret, kan skue, kan formaae.
Han haver Kjærlighed og Magt tillige,
Han samle vil dem Alle til sit Rige,
Som raabe Abba, Fader! — Store, Smaa.
Ja Han, — ufattelige Naadens Hav! —
Han elskte Verden saa, at han hengav
Selv sin eenbaarne Søn, at Hver, som troer
Paa Ham og paa hans Offer, paa hans Ord —
Skal ikke vorde tabt, men til Ham stige
Og arve Riget, det evindelige!
Saa kan jeg da, skjønt ei min Kjærlighed
Har Magt at værge for min Lilles Fjed,
Dog freidig føre ham ad Livets Vei.

Thi Gud, som gav mig ham, os svigter ei —
Han leder os, opholder os; forlader
Ei eet af sine Børn — Han er jo Fader!

Fornyet Angst.

Nu har Dødens Engel atter faret
Over denne Sorgens Bolig hen, —
Vilde tage, hvad der var mig sparet,
Ja, det Eneste, jeg har igjen.

Han, min elskte Glut, min søde Lille,
Hendes, Kjærlighedens, Smertens Søn,
Han, den sidste Knop, som spire vilde
Paa mit brudte Livstræ, endnu grøn.

Truffet laae han alt i Dødens Krampe, —
Hjælpeløs jeg maatte see derpaa,
Maatte atter stride Angstens Kampe,
Maatte atter tæt ved Svælget staae.

Og jeg svimlede. Først nu jeg maalte
Tomheds Dyb, naar han og borte var,
Mindre tyktes mig hvad før jeg taalte,
Dobbelt Kval jeg nu for Gud frembar.

Og den Bøn, som mig paa Læben brændte,
Herre, Herre! Du bønhørte den!
Dødens Piil fra Drengen Du afvendte,
Gav mig ham for denne Gang igjen.

O, hvor kan jeg takke Dig, Du Høie!
Jeg, som knurrede mod Dig, o Gud! —
Lær mig, lær mig herefter at bøie
Villigt Sindet under dine Bud!

Lær mig elske, hvad Du mig har givet,
Først som Dit, og derefter som mit —
Lær mig gjennem Døden skue Livet —
Ak, det Syn end svigter mig saa tit.

Paa Bibliotheket.

Nærer hilsede
I stille Haller!
Stille og fredede som Klosterets,
Men ikke dumpe, ikke lukkede
Som disse!

Netop da Verden
Med dens Lyst og dens Farver
Havde lukket sig for mig —
Da Sorgens Dække var faldet
Mellem mig og de Levendes Land —
Stille Haller! da aabnede I
Eders Porte for den Udstødte,

Og gav ham et Fristed
Hvor han kan dvæle med Fred —
Vandre mellem Tause og dog Talende,
Ene, og dog ikke eensom.

Thi rundt om de høie Vægge
Er Slægternes hellige Arv samlet,
Og Fortidens store Aander
Omgive mig her
Med deres bedste Tanker,
Og vidne:
At Menneskets Sjæl
Allerede her paa Jord
Kan overleve Døden.

Her staae Side ved Side
Ven og Uven, Kjæmper og Modkjæmper
I den samme Fred —
Her forme Digter og Forsker,
Tænker og Anvender
Een skjøn, sammenhængende Krands.
Her ordner sig synligt
I harmoniske Straaler

Den store Klangfigur
Af Menneskehedens Lovsang
Mod sit Udspring.

Ofte, naar jeg har vandret
Sorgbetynget
I disse tause Rum,
Er der fra Aanderaderne omkring mig
Neddalet til mit syge Hjerte
En stille Fred,
Forfriskende som Aftenduggen
Paa hentørrende Blomster.
Og ofte har jeg da troet at høre
Høit over mit Hoved
En sagte, beroligende Hvisken,
Anelsesfuld og høitidelig,
Som den stille Susen
I Skovens Toppe
Naar Nattevinden farer over dem.

Er det den fjerne Gjenlyd
Af Evighedens Aande?
Af de hjemvandrede Aanders Livskor
Fra deres jordiske Gjerning? —

Ogsaa jeg skal engang
Blande min svage Stemme mellem deres,
Ubemærket vel af Efterslægten, —
Men ikke af Ham
Paa hvis Kald jeg har sunget
Af et varmt Bryst
Og efter den Evne Han har givet mig.

Hiinsides Bjergene.

Rom. 8, 22–24.

Hvo biged' vel ikke i Ungdommens Tid
Mod de fjerne, de blaalige Fjelde?
Vor Længsel tog Vinger at bære os did,
Vi droges mod det Fjerne med Vælde.

Og naar vi saa stod der, og stirrede paa
Det Haabets Land, vi dyrt havde vundet —
Kun høiere Bjerge vi foran os saae,
Forøget Længsel kun vi havde fundet!

Saa gaaer det gjennem Livet. Fra Maal og til Maal
Den samme dybe Længsel os følger —
Den stilles ikke her, den giver ei Taal,
Den naaer over Verdenshavets Bølger.

Thi det er den Længsel, som Aanden i Buur
Dybt føler efter Himmelens Bue, —
Den Længsel, som hviler i alt Kreatur
Efter Ham, efter Herren at skue.

Den skal engang stilles. O, seer Du ei der
Det sidste Bjerg, det høieste af alle?
Dets Tinde alt rødmer af Evighedens Skjær,
Og hiinsides elskte Stemmer kalde.

Der skulle vi over. Ak, Veien er trang!
Vi maa selv under Jorden os bukke. —
Men vi har saa sikker en Leder paa vor Gang:
I dunkleste Nat Han hører vore Sukke.

Naar trofast vi ham følge, saa vinde vi frem
Og hiinsides Bjergene, de sidste —
Og see der udover det himmelske Hjem
Hvor intet Hjerte mere skal briste.

Der slukkes vor Længsel i saligste Lyst
Ved at skue i Alkjærligheds Øie, —
Der lægges de Elskte atter til vort Bryst,
Som forud vare gangne til det Høie.

Lad os da kun taale vor Dals Jammerlyd!
Lad os her kun længes saa saare:
Et Hjem hos vor Frelser, en Evigheds Fryd
Er vel værd disse Øieblikkes Taare!

Et Billede af Jesu Liv.

Luc. 8, 40—56.

I Herrens egen Stad, ved Genezareth Sø,
Der laae en liden Pige og skulde til at dø.
Hendes Fader var Jairus, en fornemme Mand,
Synagogens Forstander, og rig paa Gods og Land.

Hans dyreste Klenod var dog den Datterlil,
Hans eneste Barn, som nu laae i Febrens Ild.
Hvor gjerne alt sit Gods, ja sit eget Liv han gav
For at frelse hende ud fra den truende Grav!

Ak, ei han kunde værge sit elskte Barn mod Død! —
Forgjæves kloge Læger deres bedste Raad opbød,
Forgjæves arme Moder ved Hovedgjærdet sad
Og kjoled' Barnets Pande, og sagte græd, og bad.

Det var en lummer Aften. En Tordensky laae
Mørk over Stad og Omegn, og tyngede derpaa.
Ei Luft, ei Blad sig rørte; selv Palmen, som stod
I Husets Forgaard, ikke en Hvisken hørte lod.

Vidtaabne stod alle Døre ud til Atrium —
Der laae den Slaveskare knælende og stum,
Der hørtes kun den Døendes tunge Aandedrag,
Og af og til en Hulken, tilbageholdt og svag.

Da løste sig de Ord af den pinte Faders Bryst:
„O, var nu Jesus blandt os! saa blev vort Mørke lyst!
O, at Han netop nu dog, med sine Undertegn,
Er draget over Søen, til de Gadareners Egn!"

Knapt var de Ord udsagte, før Himlen klarned op!
En forfriskende Susen gik gjennem Palmens Top,
De Blomster op sig lukked', som var det Morgentid,
Og gjennem al Naturen gik en Fredsbilsen blid.

Jairus op sig reiste, hans Blik tog Haabets Ild:
„Det er Mesteren, som kommer! Jeg søge ham vil."
Saa raabte han, — ud foer han fra Dødsleiets Gru —
Der tvivled' de og mumled': „Det er forsilde nu."

Gjennem de krumme Gader han skyndte sig afsted,
Den halve By vel fulgte med ham til Stranden ned.
Alle strømmed' til Jesus, baade Uven og Ven —
„Han kommer" — raabte de Alle — „Han kommer hid igjen!"

Ved Stranden var der Trængsel. Der Pharisæer stod
I Helligheds Kaabe, og lysted' efter hans Blod, —
Der fromme Kvinder knælte, der Syge man frembar
At drikke af hans Livsord Frelsens Kilde klar.

Han stod endnu i Skibet, og saaes over dem
Saa mild, saa majestætisk, et Bud fra Himlens Hjem! —
O, Hvo kan vel beskrive den herlige Gestalt?
Ved at ville Ham afmale, den bedste Pensel faldt.

Nu skred han over Brættet — nu kysse'd' Stranden Hans Fod. —
Jairus frem sig trængte med Fortvivlelsens Mod,
Faldt ned for den Høies Fødder, og gjennem Hulken udbrød:
„O Herre! kom til mit Huus! min Datter er næsten død!"

Jesus ham svared' ikke, men sendte ham et Blik
Der kvæged' hans Hjerte med Haabets søde Drik.
Saa gik Mesteren op i Byen, alt Folket fulgte med
Mens Bedende og Syge fast hang ved hvert hans Fjed.

Og Han bortviste Ingen. Han villig sig trænge lod.
Hans Kjærlighed udbredte om ham en Livsens Flod —
Den fik de Alle føle, som troende nærmed' sig,
Selv Kvinden, som ydmyg rørte blot ved hans Kjortelslig.

Kun langsomt gik det fremad. Hvergang det Undertog
Blev standset, da bæved Jairus — hans Hjerte hørligt slog,
Hans Tanker ilede forud, — den Vei blev ham evig lang,
Men han voved' ei at forstyrre den Herlige i hans Gang.

Nu var det ei langt fra Huset. Da stod Jesus stille igjen,
Og vendte sig blid og kjærlig mod en bedende Kvinde hen — —
Men end imedens Han talte, der kom et aandeløst Bud
Farende gjennem Mængden, og søgte Jairus ud.

„Umag ikke Mesteren længer, thi vid: — din Datter er død!" —
Saa for den sygnende Fader det Dødens Budskab lød. —
Saa var da Alt forgjæves! hans Yndling var ikke meer!
Mod Døden havde selv Jesus vel ingen Midler fleer? —

Og dog — og dog! Om Han kunde? — saa hvisked et stille Sprog
End i Faderens blødende Indre — sit Blik han atter opslog. —
Og see! Da stod Jesus hos ham og sagde: „Hvi tvivler Du?
Frygt ikke! — Tro kun! — din Datter skal vorde frelst endnu!"

Jairus bævende fulgte; det dæmred i hans Sind.
Da Mesteren kom til Huset, tog Han kun med sig ind
Petrus, Jacobus, Johannes, de elskte Disciple tre —
Saa traadte den Livets Herre ind til Dødens Vee.

Derinde var larmende Klage, alt efter Østerlands Skik,
Et Buldet af Piber og Veeraab gjennem Hallen gik.
Vildt Klagekvinderne hyled' og sønderrev Klæder og Haar —
Kun De vare stille og tause, som bar det dybeste Saar.

Da var det, at Han Stilhed med de evige Ord paabød —
De Livets Ord: „Klag ikke, thi Pigen er ikke død,
Hun sover kun!" — Men Latter nu fulgte paa Jammerskrig,
De raabte haanligt: „Troer Han vi ikke kjende et Liig?" —

Saa vendte Herren sig streng mod den leiede Græde-Flok
Og bevægede langsomt Haanden — da havde de Alle nok;
De flygtede bort med Bæven. — Nu sank der en Sabbathsfred
Forventningsfuld, stille, over Dødens viede Sted.

Sagte skred nu den Herre til Kamret, hvor hun laae,
Fader og Moder fulgte, Disciplene ligesaa —
De knælede Alle om Leiet, kun Jesus opreist stod
Og mildt vemodigt sit Øie paa Liget dvæle lod.

Der laae hun, den brudte Livsknop, end i Døden fager og fin!
Det yndige Hoved mildt bøiet, Kinden hvid som det Lin
Der dækkede hendes Lemmer, mens Haaret opløst faldt
I dunkle Lokker over den blidt henstrakte Gestalt.

Der laae hun, den Unge, et Billed paa hele Slægtens Arv
Af Synd og Død, som selv griber det reneste Jordlivs Marv.
Han ynkedes saare, den Høie! — Han derfor herned jo kom
At kjæmpe mod Døden for Alle, og sone den strenge Dom.

Nu løfted' han sit Aasyn mod Himlen, og der laae
En Glands af Skaberens Almagt straalende derpaa.
De knælende Mennesker bævede' — de følte sig nu nær
Den stille Guddomsøyne, som bærer Verdeners Hær.

Saa tog Han den Dødes Haand, og sagde med en Røst,
Som endnu gaaer gjennem Tiden med uendelig Trøst:
„Pige, stat op!" — Og see! ved disse mægtige Ord
En Strøm af Livsblod atter igjennem Liget foer.

Den flygtede Aand kom tilbage — hun opslog atter sit Blik —
Hun reiste sig halvt fra Leiet — Nu stod hun op, og gik!
Men Frelseren ledte hende til Fader og Moder igjen
Og sagde: „Giver hende at æde!" — Og de sank for Ham hen.

Thi de forfærdedes saare. Men den Ydmyge bød dem kun
Ei at sige til Nogen, hvad var skeet i denne Stund.
Og medens de favned' hinanden, og Gjensynets Jubel steg, —
Den Herre med sine Disciple sagteligen bortveg.

Dog, de kunde ikke tie, — deres Glæde var dertil for stor:
De raabte det ud over Landet, ja over den ganske Jord!
Selv til Os gjennem mange Sekler det salige Budskab lød
Om Jairi Datter og Herren, som vakte hende fra Død.

„Ak, Hvo der dog havde levet paa hin Jairi Tid!" —
Saa sukker Du ofte, min Broder, i Livets haarde Strid: —
„Mine Elskte ligge for Døden, men ingen Frelser meer
Indtræder med Livets Gave — der skeer ei Mirakler fleer!" —

O nei! Thi det største af alle Mirakler er skeet for Dig!
For Dig har din Gud og din Frelser i Døden hengivet sig!
For Dig er Han atter opstanden til Himlens Herlighed —
Did kalder Han Dig og Dine, hvis Du vil følge med.

O lyt til dit eget Indre, lyt til din Barndoms Tro!
Og Du vil høre Hans Stemme, som kalder til Liv og Ro,
Vil skue igjennem Tiden de lysende Spor af Hans Vei —
Ogsaa til Dig den fører — o, luk Ham ude ei!

Thi endnu gaaer jo den Herre omkring til Dødens Vee,
Staaer ved vore Elskedes Baare, skjønt Vi ham ikke see —
Og endnu lyder Hans Tale: „Frygt ei — De sove kun!
Venter og troer som Jairus, saa kommer Frelsens Stund!"

Herre, jeg takker Dig!

Herre, jeg takker Dig!
Dybt har Du saaret mig,
Men kun til Liv. —
Herre, jeg takker Dig!
Mildt har Du baaret mig
Vaklende Siv!

Herre, jeg takker Dig!
Fred har Du skjænket mig
Midt i min Sorg.
Herre, jeg beder Dig! —
Ind Du nu lukke mig
Fast i din Borg.

Indhold.

Pag.

Klage og Kamp:

Sonetter . . . . . 9.
Den lukkede Natur . . . . . 35.
27de September . . . . . 36.
Nytaarsdag 1851 . . . . . 37.
Vuggesang . . . . . 39.
Farvel til de Lykkelige . . . . . 42.
Barnets Blik . . . . . 44.
Ved min Faders Grav . . . . . 46.

Erindring:

Udfarten . . . . . 53.
I Carnevalet . . . . . 56.
Fontana Trevi . . . . . 59.
Sommerliv i Hjemmet . . . . . 63.
Blomsterne . . . . . 67.

Haab:

Sonetter . . . . . 71.
Bitterhed . . . . . 78.
Bon . . . . . 80.
Fødsel og Død . . . . . 82.
Til Maria . . . . . 84.

Pag.

En Drøm . . . . . 86.
Gravens Røst . . . . . 89.
Høstkarlen og Blomsterne . . . . . 94.
Min Have . . . . . 96.
Sorgens Lyst . . . . . 98.
Den tunge Gang . . . . . 100.
Fuglen paa Graven . . . . . 102.
Harpen . . . . . 105.
Gjenaabnet Natur . . . . . 111.
Gud er vor Fader . . . . . 114.
Fornyet Angst . . . . . 117.
Paa Biblioteket . . . . . 119.
Hiinsides Bjergene . . . . . 123.
Et Billede af Jesu Liv . . . . . 126.
Herre, jeg takker Dig! . . . . . 134.